

A TENGERPARTI HÁZ

Hogy mióta élek ebben a tengerparti házban, nem tudom. Csupán egy konyha, egy hálószoba, s ez épp elég. Ha kinézek az ablakon, szemembe hullámzik a tenger. Valamikor ez a ritmikus mozgás emlékeztetett a partok hatáira, ma már a szél iránya sem segít, hogy felidézsem.

Napi sétámon nem tart velem kutyám, a hétfő. Otthon hever az ágy előtt, nem vakkant. Vigyázok, rá ne lépjek. A kulcsot a zárban egyszer fordítom, és ha jó messzire mentem, visszanézek, de csak kagylók, színes kövek, vagy talán más.

Kiben is bízhatnék? Nem kérdez senki. Kerülő úton vissza a hához: a lépcsőre leülök. A tengerparti kifutópályán most száll fel egy repülő.

A PARTI SZIKLÁK

Ma sem jön át a szomszéd, az ajtója napok óta zárva. Elköltözött, vagy meghalt, nem tudom. Ha mégis jönne, borral kínálnám, sajttal, hosszan hallgatnám fecsegését, de ajtóim előtt nem téblábol, csak a csend. Végül besurran, szétterül, tárgyaim között egyensúlyoz, majd sűrű lesz, utóbb törékeny, szilánkos.

Az ablakon túl elered az eső. Mint Magdolna fojtott zokogása. Haja az éjszaka, betakar, illata bódít, álmodni hagy. Így talál a reggel, így köt meg szememben a fény. Csak a tenger, a tenger szüntelen idegroham, de a parti szikláktól visszatér.

ABLAK A TENGERRE

Asztalomnál ül, évek óta nem szól, de éjszakánként ő járkal udvaromon. Nem hagy aludni, nem hagyja, hogy a hajnali hajókra gondoljak, nem engedi, hogy elképzeljem a parti készülődés részleteit. Reggelente velem kel, velem mosakszik, kávémat cukrozná, elkészítené a szendvicsemet, de kifogásaim megnyugtatók, ha mellőzöm, mosolyog.

Arra gondoltam, egyszer elköltözöm: neki hagyom a házat, az udvart a fákkal, a tengerre nyíló ablakot, de visszatart a nyugati szél, a némasága, illata, majdani árnya, s mert mindent elhisz. Nem remél.

HA KERTEDBE VISSZATÉRSZ

„bilincs-fehér az éjszaka” (Viktor Szosznora)

Visszatart a reggel, a robot, a végtelen délután. Alkonyi illatok hitegetnek, hosszú a tél, a nyár rövid, és évek óta nem volt tavasz. Se hangjuk, se arcuk. Hiába. Nem jönnek a bibliai vének.

Ha kertedbe mégis visszatérsz, emlékezzél meg rólam!

AZ ANGYAL KIHÁTRÁL

Ez lesz az utolsó mozzanat, akkor már nem kérdezek senkit. A bútorokat a fal mellett, az ágyat heverni hagyom, a könyvek példás rendjét, a szőnyegek némaságát nem bántom, és nem zavarom meg a kések nyugalmát a fiókban. Fölveszem kedvenc cipőmet, a kabátot, s bár a részletekkel nem törődöm, az ajtót gondosan bezárom.

A ház sor, ahol elmegyek, szabályos, de az udvarok alakzata nem jut el hozzám, és nem indít meg, merre mutat a templomtorony.

Hogy visszanézzek, nem tiltja meg senki, de bizonytalan vagyok, szelíd és kimért. Hiába, leválnak rólam a szobrok, és már nem enyém a város. Az útszéli tócsában darabnyi ég lebeg, s ez kitart az erdőig vagy tovább, később felissza a föld. Gallyakra bízom utolsó kincsem, avarba simuló nyomokba, és kihátrál csendben az angyal.

LOMBOSODÓ TÉL

Először a virágokat a ház előtt, majd egy éjszaka a kertet. A kutyákat fenevadak tépték szét. A ház, a ház már nem tudom, hol állt. Helyén fűfoltok, hónyomok, majd elárvult az utca, a dűlőutak neve is elmosódott.

Napok óta csorog az eső, hullámaival körülnyaldos a végtelen éjszaka, ide-oda ringat. Mindenem csupa víz, mindenem csupa didérgés. Lombosodik bennem a tél. Egyenletesen távolodom.